

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ (Κυριακή 27-5-2018)

Οι Ιουδαίοι είχαν τρεις μεγάλες εορτές. Την εορτή του Πάσχα, που τη γιόρταζαν στις αρχές Απριλίου και την εόρταζαν για να θυμούνται την έξοδό τους από την Αίγυπτο. Την εορτή της Πεντηκοστής, που τη γιόρταζαν 7 εβδομάδες μετά την εορτή του Πάσχα και ήταν η εορτή αφιερωμένη στον θερισμό που άρχιζε την εποχή εκείνη. Την εορτή της Σκηνοπηγίας, την οποία γιόρταζαν την 1^η Οκτωβρίου για να θυμούνται την ζωή τους στην έρημο.

Κατά την εορτή της Σκηνοπηγίας η οποία διαρκούσε επτά ημέρες οι Ισραηλίτες έστηναν σκηνές και έμεναν μέσα σ' αυτές και έτσι η Ιερουσαλήμ έπαιρνε την όψη κατασκηνώσεως. Την 8^η ημέρα τελείωνε η γιορτή και προχωρούσαν όλοι, αφού έβγαιναν από τις σκηνές, προς τον ναό, όπου σε θέση που να τις βλέπουν όλοι καιγόταν δύο λυχνίες μεγάλες, για να θυμούνται την φωτεινή νεφέλη που τους οδηγούσε στην έρημο. Επίσης την ημέρα εκείνη έκαναν σπονδή, δηλαδή έχυναν μεγάλη ποσότητα νερού μπρος στο ναό, για να θυμούνται το νερό που βγήκε από την πέτρα στην έρημο και τους ξεδίψασε.

Σ' αυτή λοιπόν τη γιορτή της Σκηνοπηγίας την τελευταία μέρα την 8^η στάθηκε ο Χριστός μέσα στον κόσμο και ενώ χυνόταν το νερό εις ανάμνηση της υδροφόρου πέτρας είπε: **«Εάν τις διψά ερχέσθω προς με και πινέτω».**

Δηλαδή ο Χριστός, λέγοντας αυτά, φανερώνει πως εκείνος ήταν που έδωσε το φυσικό νερό στην έρημο τότε και ξεδίψασαν οι Ισραηλίτες. Αλλά και ότι αυτός είναι που δίνει κι ένα άλλο αληθινό και ζωντανό νερό σ' όποιον πιστεύει σ' αυτόν. Είναι το νερό που υποσχέθηκε και στη Σαμαρείτισσα, που όποιος το πίνει δεν ξαναδιψά και που όχι μόνο δεν ξαναδιψά αλλά γίνεται ο ίδιος πηγή «ζώντος ύδατος» και ποταμοί τρέχουν από την ύπαρξή του. Ποιο είναι αυτό το ύδωρ το ζων; Είναι το Πνεύμα το Άγιο, όπως ερμηνεύει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, το οποίο ο Χριστός επρόκειτο να δώσει στον κόσμο όταν αυτός έφευγε στους ουραμούς.

Οι λόγοι αυτοί του Χριστού, τους οποίους εκφώνησε πολύ πριν το πάθος του, όταν ακόμη ζούσε, **αποτελούν μια προφητεία** για το πνεύμα το Άγιο που θα κατέβαινε την ημέρα της Πεντηκοστής, για να αναπληρώσει την έλλειψη του Χριστού και ν' αναλάβει υπεύθυνα την καθοδήγηση της Εκκλησίας. Γι' αυτό η Εκκλησία μας τους υπενθυμίζει σήμερα με το ευαγγελικό ανάγνωσμα, επειδή είναι Κυριακή της Πεντηκοστής.

«Ο πιστεύων εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσουσι ύδατος ζώντος». Ο Κύριος εδώ τονίζει τη σημασία της πίστεως προς αυτόν. Ότι είναι όχι απλώς κάποιος προφήτης, έστω και μεγάλος, αλλά ο Υιός του Θεού του ζώντος. Μόνο αυτός που πιστεύει εις αυτόν θα έχει ωφέλεια. **«Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος ου έμελλον λαμβάνειν οι πιστεύοντες εις αυτόν· ούπω γαρ ην Πνεύμα Άγιον, ότι ο Ιησούς ουδέπω εδοξάσθη».**

Μετά την πτώση του Αδάμ το Άγιο Πνεύμα, ενώ υπήρχε ως υπόσταση-ως πρόσωπο, εν τούτοις δεν είχε κοινωνία μετά των ανθρώπων, πλην ειδικών περιπτώσεων, όπως ήταν η ενίσχυση που έδινε στους προφήτες, για να επιτελέσουν το έργο τους. Ήταν κάποια έλλαμψη που τους βοηθούσε να αντιληφθούν αυτά που πρόκειται να γίνουν και τους γνωστοποιούσε αυτά που ήταν κρυφά απ' όλους τους ανθρώπους.

Στους πιστούς όμως μετά την Πεντηκοστή δεν δόθηκε απλώς έλλαμψη αλλά **χαρίσθηκε αυτή η ενοίκηση**, ώστε να κληθούν ναοί του Θεού και το σώμα τους να καταστεί ναός του Αγίου Πνεύματος. «Ουκ οίδατε ότι το σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος εστί, ου έχετε υπό Θεού και ουκ έστε εαυτών· ηγοράσθητε γαρ τιμής;» (Α΄ Κορ. 6,19). Στην Καινή Διαθήκη δεν έχουμε απλώς κάποιο χάρισμα που δίνεται στους πιστούς, αλλά έχουμε την έκχυση του Αγίου Πνεύματος για την οποία ομιλεί ο Ιωήλ (3,1-2) και πραγματοποιείται κατά τον απόστολο Πέτρο την ημέρα της Πεντηκοστής (Πρξ. 2,14-18).

Ας δούμε και την ερμηνεία του αγίου Χρυσοστόμου πάνω στο θέμα μας.

«Τα θαύματα που έκαναν οι απόστολοι πριν την σταύρωση τα έκαναν με τη δύναμη του Χριστού και όχι με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος (Ματθ. 10,1 και 8). Γι' αυτό και είπε ο Χριστός: «Ει εγώ εν Βεελζεβούλ εκβάλλω τα δαιμόνια, οι υιοί υμών (οι απόστολοι δηλαδή) εν τίνι εκβάλλουσιν;». Όταν όμως θα έφευγε ο Χριστός τότε τους είπε «λάβετε Πνεύμα Άγιον» (Ιω. 20,22).

»Οι προφήτες βέβαια ενεργούσαν με τη βοήθεια του αγίου Πνεύματος ειδικά για το έργο που είχε ο καθένας την ιστορική στιγμή που ενεργούσε το χάρισμά του. Αλλά η χάρη αυτή είχε ατονήσει στις μέρες του Χριστού. Μάλιστα από τον προφήτη Μαλαχία μέχρι τον Τίμιο Πρόδρομο, για 500 περίπου χρόνια, δεν υπήρχε προφητεία. Πάντως η αφθονία των δωρεών του αγίου Πνεύματος θα εκδηλωθεί μετά ην Πεντηκοστή.

»Επειτα οι παλαιοί ενώ είχαν Πνεύμα Άγιο δεν μπορούσαν να το δώσουν και σε άλλους, όπως οι απόστολοι και οι διάδοχοί τους πράττουν μετά την Πεντηκοστή.

»Επειδή λοιπόν είχε ανασταλεί η χάρη του αγίου Πνεύματος και θα διδόταν άφθονη και με περισσότερα χαρίσματα μετά την σταύρωση, ανάσταση και ανάληψη του Κυρίου, γι' αυτό λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης δεν υπήρχε Πνεύμα Άγιον, διότι ο Χριστός δεν είχε δοξαστεί=δεν είχε σταυρωθεί. Έπρεπε να προσφερθεί η θυσία πρώτα του Χριστού να γίνει η καταλλαγή και μετά να δοθεί η χάρη του Θεού δωρεάν δια της πίστεως στον Ιησού Χριστόν.

»Και πράγματι μετά την Ανάληψή του, αφού ανέβασε την ανθρώπινη φύση μέχρι τον θρόνο του Θεού και την συμφιλίωσε με τον Θεό και πατέρα του, έστειλε ως αντάλλαγμα το Πανάγιο Πνεύμα. Αν ειρηνεύσουν και συμφιλιωθούν δύο πρώην εχθροί, για να δείξουν την πλήρη συμφιλίωσή τους, ανταλλάσσουν δώρα. Έτσι ο άνθρωπος έστειλε, μέσω του Χριστού, την ανθρώπινη φύση ως δώρο στον Θεό· και ο Θεός έστειλε το Πανάγιο Πνεύμα, ως δώρο στον άνθρωπο.

»Δεν το έστειλε βέβαια αμέσως αλλά μετά από δέκα μέρες. Διότι ήθελε να νιώσουν την θεοεγκατάλειψη και να καταλάβουν πόσο οδυνηρή είναι η αισθητή απουσία της θείας βοήθειας και αντιλήψεως. Έτσι θα εκτιμούσαν περισσότερο την θεία παρουσία και θα αντιλαμβανόταν ότι χωρίς την βοήθεια του Θεού δεν έχουν κανένα προσόν και χάρισμα και δεν μπορούν να πετύχουν τίποτα το αξιόλογο».

Χάσαμε λοιπόν την αισθητή παρουσία του Χριστού που εκδηλωνόταν με την ανθρώπινή του φύση, έχουμε όμως την αισθητή –εξωτερική και εσωτερική– παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Έχουμε τους επισκόπους και ιερείς, που είναι «εις τύπον και τόπον Χριστού» και αποτελούν την ορατή παρουσία του Θεού.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης